

Arrest

nr. 337 702 van 15 december 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. SUKENNIK
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 23 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 oktober 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het vernietigingsarrest van de Raad van State van 23 juni 2025 met nr. 263.691.

Gelet op de beschikking van 6 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 27 augustus 2019, in functie van haar Belgische echtgenoot, J.D.K.K., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. De echtgenoot van verzoekster werd op 24 juni 2022 afgevoerd van de bevolkingsregisters (afgeschreven naar het buitenland).

1.3. Op 31 oktober 2022 stuurde J.D.K.K. een mailbericht naar de administratieve diensten van de gemeente Buggenhout met de mededeling dat hij in Senegal verbleef en hij uit de echt wenste te scheiden.

1.4. Verzoekster werd op 11 mei 2023 in kennis gesteld van een schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie waarin werd aangegeven dat, aangezien haar Belgische echtgenoot

België heeft verlaten, werd overwogen een einde te stellen aan haar verblijf en waarbij zij werd uitgenodigd om stukken aan te brengen aangaande de duur van haar verblijf, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van herkomst.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 17 oktober 2023 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest nr. 307 404 van 28 mei 2024 vernietigde de Raad de beslissing van 17 oktober 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Verweerder stelde een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.7. Bij arrest van 23 juni 2025 met nr. 263.691 vernietigde de Raad van State het arrest van de Raad van 28 mei 2024 met nr. 307 404. Bijgevolg dient de Raad zich thans opnieuw uit te spreken over het beroep tegen voormelde beslissing van 17 oktober 2023, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [T.M.]

Voorna(a)m(en): [T.]

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaam het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 27.08.2019 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Ze werd op 02.06.2020 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van haar Belgische echtgenoot [K.K.J.D.] [...] met wie ze zich vestigde.

Thans is de situatie echter volledig gewijzigd. Blijkens de gegevens van het Rijksregister werd de heer [K.K.] naar het buitenland afgeschreven op 24.06.2022. Hij werd sedertdien niet meer terug in België ingeschreven.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkenen beëindigd worden wegens vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 27.04.2023 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. De brief werd haar betekend op 11.05.2023. Betrokkene heeft de volgende stukken overgemaakt:

- Verklaringen derden
- Attest Dr. [O.] dd. 30.05.2023
- Bloedanalyse
- Attest van inburgering
- Aankoopbewijs De Lijn
- Diverse betalingen
- Attesten verleende zorgen
- Bijlage 37
- Loonfiches Adecco
- Werkgeversattest Adecco

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Er werden na 11.08.2023 geen nieuwe stukken overgemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich niet kan beroepen op het uitzonderingsgeval voorzien in artikel 42quater, §2 van de wet van 15.12.1980. Zij heeft thans immers geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou

kunnen staan. Betrokkene legt stukken voor waaruit blijkt dat zij lijdt aan bepaalde medische aandoeningen. Hoe lang betrokkene reeds deze medische problematiek meedraagt, blijkt niet uit het dossier. Aldus kan niet bepaald worden of zij reeds voor haar komst naar België met deze aandoeningen te kampen had. Daarnaast blijkt uit het dossier dat betrokkene tewerkgesteld is, haar medische toestand is dus niet dermate ernstig dat deze haar het werken belet. Noch blijkt uit het dossier dat ze bijzondere zorgen van een derde behoeft. Bovendien houdt deze beslissing niet in dat betrokkene het Rijk zou moeten verlaten en daardoor haar behandeling niet zou kunnen verderzetten. Tot slot belet deze beslissing betrokkene niet om een verblijfsrecht op medische gronden aan te vragen indien zij meent aan de voorwaarden daarvoor te voldoen. Gelet op het voorgaande is het niet onredelijk te stellen dat haar medische toestand niet noopt tot het behoud van haar verblijfsrecht als familielid van een Belg. Betrokkene verblijft sedert 08.04.2019 (binnenkomststempel) in België, nu dus ongeveer vierenhalf jaar, wat, zeker gezien haar leeftijd (49 jaar), nog een relatief korte periode is.

Gezien mevrouw nog niet zéér lang in België verblijft, dat zij het merendeel van haar leven in haar herkomstland heeft geleefd en gelet op het feit dat zij gehuwd is met een man van Congolese origine is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog enige mate van voeling moet hebben met de Congolese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval doet betrokkene zelf geen argumenten gelden met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Ze toont aan tewerkgesteld te zijn via uitzendarbeid voor ADECCO, meer bepaald als keukenarbeidster. Blijkens de verklaringen van collega's die zij overmaakte, is ze een graag geziene en hardwerkende collega. Het is zonder meer positief te noemen dat zij tewerkgesteld is. Echter rechtvaardigt dit nog niet het behoud van haar verblijfsrecht nu tewerkstelling en het daarbij horend inkomen een minimumvereiste zijn om op een menswaardige manier te kunnen leven.

Betrokkene legt geen documenten voor waaruit haar recent inkomen blijkt. Echter, afgaande uit de loonfiches voor de periode december 2022 tot februari 2023 dewelke werden overgemaakt zijn haar inkomsten relatief beperkt. Voor december 2022 verdiende mevrouw 1.153,15 euro netto (17 werkdagen), voor januari 2023 1.505,03 euro netto (20 werkdagen), voor februari bedroeg haar netto-inkomen 1.662,89 euro (22 werkdagen). Betrokkene heeft geen leidinggevende functie. Het verlies van haar verblijfsrecht en het daarmee gepaarde verlies van de mogelijkheid om zonder arbeidsvergunning in België te kunnen werken hebben bijgevolg maar een beperkte impact op de werking van het bedrijf waar zij actief voor is. Bovendien is mevrouw niet vast in dienst en slechts via interim tewerkgesteld. Er blijkt niet uit haar dossier dat zij een knelpuntberoep zou uitoefenen waardoor mag verondersteld worden dat het interimkantoor relatief snel een vervanging zal kunnen vinden. Gelet op het voorgaande vormt haar economische situatie geen hinderpaal voor het beëindigen van haar verblijfsrecht. Betrokkene legt een inburgeringsattest voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Verder legt zij verklaringen van derden voor waaruit haar integratie in het Rijk moet blijken. Deze verklaringen dienen beschouwd te worden als verklaringen op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en vormen dan ook geen afdoende bewijs van integratie op sociaal vlak. Voor zover betrokkene met deze verklaringen zou willen aantonen dat zij thans beschikt over een vrienden en kennissenkring dient opgemerkt te worden dat zulks geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Nergens uit het dossier blijkt dat tussen betrokkene en deze personen een bijzondere afhankelijkheidsrelatie zou bestaan die verder reikt dan goede relaties tussen collega's en vrienden. Bovendien, indien betrokkene zich genooddacht zou zien het Rijk te verlaten, waartoe deze beslissing haar geenszins verplicht, dan kan zij het contact met deze mensen behouden via de moderne telecommunicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken aan het Rijk.

Wat de overgemaakte facturen en betalingen betreft: de aankoop van materiële zaken of diensten kunnen niet als een sociale of culturele integratie worden aanzien die een hinderpaal kunnen vormen bij het nemen van huidige beslissing. Het is immers volstrekt logisch dat betrokkene aankopen van welke aard dan ook doet in het land waar zij is gevestigd, al was het maar om in haar basisbehoeften te voorzien. Voor zover mevrouw meent nog iets anders met deze stukken aan te willen tonen, bevatten het administratief dossier of de voorgelegde stukken daarover geen uiteenzetting.

Wat haar gezinstoestand betreft, dient er op gewezen te worden dat er thans geen sprake meer is van een gezinscel met de referentiepersoon. Deze werd afgeschreven naar het buitenland terwijl betrokkene in België achterbleef. Mijnheer [K.K.] stelde bovendien dat hij de indruk had dat mevrouw slechts "voor de papieren" met hem was getrouwd. Mijnheer stelde de echtscheidingsprocedure te willen opstarten. Hij gaf ook aan dat mevrouw zich bij een nieuwe partner in Ukkel zou bevinden, doch thans blijkt dat zij in Willebroek wenst ingeschreven te worden, of er dus effectief sprake zou zijn van een nieuwe partner, blijkt niet uit het dossier. Hoe dan ook, mevrouw zelf maakt geen gewag van een nieuwe partner of andere gezinsleden met wie zij een beschermenswaardig gezinsleven zou onderhouden. Ze heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

Dit is de bestreden beslissing.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 5 augustus 2024 een nieuwe beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster heeft deze beslissing aangevochten met een beroep tot nietigverklaring dat bij de Raad is gekend onder het rolnummer 325 527.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

2.2. Verzoekster legt ter terechtzitting nog een "nota" neer en stelt dat zij hiermee haar argumentatie inzake het stellen van een prejudiciële vraag wenst te actualiseren. De Raad merkt op dat noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet dat, in het raam van een annulatieprocedure, een "nota" kan worden neergelegd. Samen met verweerder dient de Raad tevens vast te stellen dat in het initiële verzoekschrift nergens melding wordt gemaakt van de vereiste om enige prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen en dat verzoekster ervoor opteerde geen synthesesmemorie neer te leggen, zodat er geen aan de Raad gericht procedurestuk is waarin wordt verwezen naar de nood om een antwoord op een prejudiciële vraag te krijgen. Er kan dus geen sprake zijn van enige "actualisering" van een eerder, in het raam van de procedure voor de Raad, voorgestelde prejudiciële vraag. Het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen moet ook in limine litis worden geformuleerd of in het eerste processtuk waarin een partij dit vermocht te doen en verzoekster liet na deze regel te respecteren (cf. RvS 8 oktober 2008, nr. 186.915). De door verzoekster ter terechtzitting aan de Raad overgemaakte "nota" moet bijgevolg, nu het een niet voorzien procedurestuk is en het pas ter terechtzitting aanvoeren dat een prejudiciële vraag dient te worden gesteld moeilijk te verenigen is met de rechten van verdediging, als een niet voorzien procedurestuk uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 40ter, 42quater en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het voorzichtigheidsbeginsel, het zorgvuldigheids-beginsel en de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Première branche

EN CE QUE la partie défenderesse estime que Monsieur [K.K.], l'époux de la requérante, a quitté le territoire du Royaume, justifiant qu'il soit mis fin au séjour de la requérante ;

ALORS QUE, l'article 42quater est libellé comme suit (la requérante souligne) :

§ 1er. Dans les cas suivants, le ministre ou son délégué peut mettre fin, dans les cinq années suivant la reconnaissance de leur droit de séjour, au droit de séjour des membres de famille d'un citoyen de l'Union qui ne sont pas eux-mêmes citoyens de l'Union et qui séjournent en tant que membres de la famille du citoyen de l'Union :

(...)

2° le citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint quitte le Royaume ;

(...)

Lors de sa décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. »

Que l'article précité autorise effectivement la partie défenderesse à mettre fin au séjour de la requérante lorsque la personne qu'elle a rejoint quitte le Royaume ;

Que la requérante conteste formellement le fait que son époux aurait quitté le Royaume ;

Que comme souligné par la partie défenderesse, le mari de la requérante a entamé une procédure en divorce auprès du Tribunal de la famille du lieu du dernier domicile conjugal ;

Que la citation en divorce introduite par le mari de la requérante renseigne son adresse de domicile comme étant à Buggenhout (pièce 5). Cela contredit manifestement les informations selon lesquelles Monsieur [K.] aurait « été radié le 24/06/2022 et ne serait plus revenu en Belgique » ;

Que par ailleurs, la citation en divorce a été rédigée le 1/3/2023 (pièce 6), ce qui signifie que Monsieur [K.] était donc bien domicilié à cette date en Belgique ;

Que l'article 1289 du Code Judiciaire prévoit la comparution personnelle des époux dans le cadre d'une procédure en divorce ;

Qu'à l'inverse, ce n'est que lorsque des circonstances exceptionnelles sont constatées que le Tribunal de la famille peut exempter l'un des époux de la comparution personnelle et l'autoriser à se faire représenter par un avocat (art. 1289 C.J. §2 alinéa 2) ;

Que dans cette mesure, il est matériellement impossible que le mari de la requérante ait introduit une procédure en divorce s'il n'est pas lui-même sur le territoire belge ;

Que par ailleurs, cette affaire a déjà fait l'objet d'une audience d'introduction le 30 mars 2023, à laquelle Monsieur [K.] était présent ;

Qu'une audience de remise a été décidée pour le 11 janvier 2024 ;

Que jusqu'à preuve du contraire, aucune pièce du dossier ne permet de considérer que le mari de la requérante a été exempté d'être présent dans le cadre de la procédure en divorce ;

Que le constat selon lequel le mari de la requérante ne réside plus sur le territoire du Royaume est manifestement erroné ;

Que la seule radiation du mari de la requérante des registres faite à sa demande et non pas suite à une enquête domiciliaire ne permet pas de considérer de facto que celui-ci ne réside plus sur le territoire ;

Que comme indiqué par la requérante, celle-ci a découvert qu'il se serait lui-même fait radier pour travailler à Dakar alors qu'il était toujours en Belgique. La requérante suppose qu'il a fait cela pour des raisons purement fiscales ;

Que compte tenu des conséquences désastreuses qu'impliquent la décision de fin de séjour pour la requérante, la partie défenderesse aurait dû agir avec la plus grande prudence ;

Qu'en effet, si la partie défenderesse n'avait fait que constater la fin de l'installation de vie commune entre la requérante et son mari, elle aurait fait application de l'article 42quater, §1, 4° et donc application du §4, 1° qui prévoit que :

« § 4. Sans préjudice du § 5, le cas visé au § 1er, alinéa 1er, 4°, n'est pas applicable : 1° lorsque le mariage, le partenariat enregistré ou l'installation commune a duré, au début de la procédure judiciaire de dissolution ou d'annulation du mariage ou lors de la cessation du partenariat enregistré ou de l'installation commune, trois ans au moins, dont au moins un an dans le Royaume. En cas d'annulation du mariage l'époux doit en outre avoir été de bonne foi; »

Qu'en application de cet article, il n'aurait pas été possible de mettre fin au séjour de la requérante qui comptabilise plus de trois ans de vie commune au moment de la séparation du couple en septembre 2022 et travaille ;

Que la décision querellée repose sur des faits erronés et est inadéquatement motivée ;

EN TELLE SORTE QUE la décision doit être annulée.

Deuxième branche

EN CE QUE la partie défenderesse estime qu'aucun des éléments présentés par la requérante et justifiant le maintien de son droit de séjour ne font obstacle à la décision querellée ;

Qu'il ressort de l'article 42 quater que la partie adverse dispose de la faculté de mettre fin au séjour dans les cas qu'il précise, mais que, lorsqu'elle exerce cette faculté, elle a par contre une obligation de tenir compte de divers éléments qu'elle doit vérifier au moment où elle prend sa décision ;

[...]

Qu'il échet de constater que la décision querellée n'explique pas pour quel motif l'activité économique ne constitue pas un élément d'intégration suffisant, alors qu'en même temps la condition pour le regroupé de ne pas tomber à charge des pouvoirs publics constitue une des conditions essentielles mise au séjour familial, voire la condition unique ;

Que suivant l'article 40ter de la loi, outre le mariage, trois conditions sont mises au regroupement familial : moyens de subsistance, logement suffisant et mutuelle. Le logement et la mutuelle dépendent étroitement des moyens suffisants pour en disposer, la condition de ressource est déterminante ;

Que la condition de ressources suffisantes est définie non seulement à l'article 40ter, mais également à l'article 42 de la loi, l'objectif du législateur étant expressément que le regroupé ne tombe pas à charge des pouvoirs publics ;

Que l'article 42quater va dans le même sens lorsqu'est envisagée la fin du séjour : s'agissant d'un membre de la famille d'un citoyen de l'Union visé à l'article 40, § 4, alinéa 1er, 2° ou 3°, qui constitue une charge déraisonnable pour le système d'assistance sociale du Royaume ; de même, lorsque le mariage ou la cohabitation a duré plus de trois années, si le regroupé est salarié ou non ou dispose de ressources suffisantes, son séjour est maintenu ;

Que l'article 42quater transpose l'article 28.1 de la directive 2004/38 :

« Avant de prendre une décision d'éloignement du territoire pour des raisons d'ordre public ou de sécurité publique, l'État membre d'accueil tient compte notamment de la durée du séjour de l'intéressé sur son territoire, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans l'État membre d'accueil et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine ». Ils doivent être lus en conformité avec les considérants 15 et 16 de la directive :

(15) Il convient d'offrir une protection juridique aux membres de la famille en cas de décès du citoyen de l'Union, de divorce, d'annulation du mariage ou de cessation de partenariat enregistré. Dans le respect de la vie familiale et de la dignité humaine, et sous certaines conditions pour éviter les abus, il est donc nécessaire de prendre des mesures pour veiller à ce que, dans de telles hypothèses, les membres de la famille qui séjournent déjà sur le territoire de l'État membre d'accueil conservent leur droit de séjour sur une base exclusivement individuelle.

(16) Les bénéficiaires du droit de séjour ne devraient pas faire l'objet de mesures d'éloignement aussi longtemps qu'ils ne deviennent pas une charge déraisonnable pour le système d'assistance sociale de l'État membre d'accueil... En aucun cas, une mesure d'éloignement ne devrait être arrêtée à l'encontre de travailleurs salariés, de non salariés ou de demandeurs d'emploi tels que définis par la Cour de justice, si ce n'est pour des raisons d'ordre public et de sécurité publique. »

Que l'article 42quater de la loi s'applique sans discernement à la famille d'un belge et d'un ressortissant de l'Union ;

Que les citoyens de l'Union n'ont le droit de séjourner dans l'État membre d'accueil que s'ils y exercent une activité économique ou disposent de ressources suffisantes ;

Qu'il s'agit d'une condition primordiale et déterminante au maintien du séjour du regroupé, étant entendu que les ressources peuvent provenir tant du regroupant que du regroupé (arrêts du 3 octobre 2019, C-302/18, et du 16 juillet 2015, C218/14, point 75 ainsi que jurisprudence citée) ;

Qu'en cas de cessation du mariage, le regroupé doit pouvoir conserver son séjour sur une base exclusivement individuelle et ne peut faire l'objet d'une mesure d'éloignement s'il est travailleur salarié ;

Que l'article 42quater étant commun aux membres de la famille d'un Belge et d'un Européen, il doit recevoir une interprétation commune et la CJUE est compétente pour se prononcer sur la question visée au dispositif (CJUE, arrêts du 13 mars 2019, C-635/17, § 35 à 37 et jurisprudence citée) ;

Que si la cellule familiale constitue bien le point de départ du regroupement familial, à partir du moment où elle a disparu, que la fin de séjour est envisagée et que cette fin de séjour n'est qu'une faculté, la fin du mariage ne peut suffire à mettre fin au séjour, les autres conditions primaires mises au séjour doivent être examinées comme autant d'éléments permettant le maintien du séjour ; le fait de travailler permet logiquement de maintenir un logement décent, de payer sa mutuelle et de ne pas tomber à charge des pouvoirs publics ;

Que le fait de ne pas tomber à charge des pouvoirs publics constitue une condition essentielle au regroupement familial et, à partir du moment où la décision de fin de séjour n'est pas automatique, le fait de travailler, d'autant plus dans le cadre d'une relation contractuelle stable et durable, comme en l'espèce, constitue un élément déterminant, si non suffisant, à prendre en considération ;

Que la partie défenderesse indique erronément que la requérante n'aurait fourni aucune attestation de travail récente ;

Que pourtant, la partie requérante avait déposé en août 2023, une attestation de travail datée du 25 juillet 2023 de laquelle il ressortait que la requérante travaille de manière continue depuis juillet 2022 et au sein de la même entreprise ;

Qu'on peut donc raisonnablement considérer que la requérante dispose d'un emploi stable et régulier, bien qu'il s'agisse d'un emploi en tant qu'intérimaire ;

Qu'il ressort de ces documents que la requérante a perçu une rémunération annuelle brute s'élevant à 21 424.05€, soit 1785.34€ par mois ;

Que la requérante est seule et n'a pas d'enfant à charge, de sorte que ces revenus sont suffisants pour qu'elle ne devienne pas une charge déraisonnable pour les pouvoirs publics ;

Que durant les 4 années et demie de séjour de la requérante, celle-ci n'est jamais tombée à charge des pouvoirs publics ;

Que la partie adverse ne conteste pas que la requérante est en Belgique depuis le 8 avril 2019 ;

Que cela signifie qu'au moment de la prise de décision de fin de séjour, la requérante avait pratiquement atteint les cinq années de séjour en Belgique qui lui auraient permis de s'installer durablement sur le territoire, malgré les problèmes douloureux rencontrés dans son couple ;

Que la partie défenderesse ne tire aucun constat de la durée du séjour de la requérante et se contentant uniquement de faire référence à l'âge de la requérante et ses « liens » avec son pays d'origine (non autrement motivés) ;

Que la loi prévoit explicitement que la durée du séjour constitue en lui-même un élément dont la partie adverse doit tenir compte lorsqu'elle envisage de mettre fin au droit de séjour d'un ressortissant étranger ;

Que tel n'est manifestement pas le cas en l'espèce ;

Que Votre Conseil a déjà également souligné que la participation économique d'un étranger autorisé au séjour constituait « une valeur ajoutée à la société belge » (arrêt n° 281 931 du 15 décembre 2022 :

“De verzoekster kan daarnaast ook worden gevolgd in haar betoog dat er geen rekening wordt gehouden met haar tewerkstelling in een knelpuntberoep, waardoor zij een meerwaarde vormt in de Belgische samenleving.

(...)

De beoordeling van de verweerder geeft blijk van een te oppervlakkige en onzorgvuldige benadering omtrent verzoeksters economische situatie en haar sociale integratie dientengevolge. Hoewel de verzoekster in het hierboven geciteerde schrijven had gesteld dat zij werkt in het Psychiatrisch ziekenhuis "M." te Morsel, waar zij als gevolg van een positieve evaluatie een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd gekregen heeft en hoewel zij had benadrukt dat zij hierdoor een sociale en economische waarde voor het Koninkrijk vormt, en ondanks dat de verzoekster ten bewijze hiervan haar positief evaluatieverslag en haar arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur had overgemaakt, heeft de verweerder de voorliggende gegevens op kennelijk onredelijk wijze veralgemeend tot het hebben van "een job" en de mogelijkheid om in het land van herkomst tewerkgesteld te kunnen worden en aldaar de in België opgedane werkervaring aan te wenden. De specificiteit van verzoeksters tewerkstelling gaat hierdoor helemaal verloren, alsook haar vraag om rekening te houden met de economische waarde die zij voor België vormt om het verblijfsrecht te kunnen verderzetten. De Raad merkt in dit verband nog op dat artikel 42quater, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat rekening moet worden gehouden met de economische toestand van de betrokkenen met diens sociale en culturele integratie in het Rijk. Dit impliceert een zorgvuldige beoordeling van de specifieke economische situatie en socio-culturele integratie van de betrokkene. In het voorliggende geval moet worden vastgesteld dat de verweerder deze elementen te oppervlakkig heeft beoordeeld."

Que tant pour la prise en considération de la durée de son séjour que de sa situation économique, la décision n'est pas motivée en conformité avec les dispositions visées au moyen (arrêt 218.362 du 18 mars 2019) ;

EN TELLE SORTE QUE la décision doit être annulée.

Troisième branche

EN CE QUE, concernant l'intégration de la requérante, la partie défenderesse estime que :

[...]

ALORS QUE la requérante a déposé plusieurs preuves de son intégration, notamment un certificat d'intégration et des témoignages de proches ;

Que la partie défenderesse rejette ces documents en bloc, estimant qu'ils ne permettent pas valablement de démontrer l'intégration de la requérante en Belgique ;

Que concernant le certificat d'intégration, l'analyse de la partie défenderesse est contradictoire ;

Que ce certificat d'intégration constitue précisément la preuve de l'intégration de l'étranger qui demande à être autorisé au séjour en Belgique ;

Qu'il est incompréhensible qu'un certificat d'intégration ne permette pas de démontrer l'intégration ;

Que le fait que le suivi d'un parcours d'intégration soit obligatoire dans certains cas en Belgique n'empêche pas la requérante de démontrer qu'elle est intégrée par ce biais ;

Qu'en estimant que « le fait de s'intégrer dans le pays d'accueil et d'adhérer à ses valeurs et à ses spécificités socio-culturelles est un processus qui s'inscrit dans la dynamique des échanges qui opèrent dans toute société et que donc contribuer à la cohésion sociale de celle-ci et d'y participer de manière active est une attitude attendue de tout un chacun » (traduction libre de la requérante) et ce, alors même qu'elle a demandé explicitement à la requérante de faire valoir des éléments d'intégration en Belgique ; elle se contente de rejeter tous ces éléments pour dire que c'est un comportement « normal », attendu de tout un chacun, ce qui ne se peut ; partant, elle ne fait aucunement « la balance » des éléments en cause, mais se borne à rejeter en bloc les arguments qui mettent à mal sa décision ; A noter que ce faisant, la partie défenderesse admet manifestement que la requérante est tout à fait intégrée en Belgique ;

Que concernant les témoignages de ses proches, la partie défenderesse les rejette sans en analyser le fond, au motif qu'il s'agirait de témoignages sollicités ;

Que la motivation de la décision ne permet pas à la requérante de comprendre en quoi des lettres de proches n'établiraient pas son intégration ;

Que ni la loi du 15 décembre 1980, ni l'article 42quater ne définit la notion d'intégration ou les conditions qui seraient posées pour démontrer son intégration ;

Qu'en déduisant que des témoignages ne permettent pas de démontrer l'intégration de la requérante, sans en analyser finalement le contenu, la partie défenderesse commet un défaut de motivation ;

Qu'il est évident que les activités et les relations que la requérante a développées en Belgique sont couvertes par la notion de vie privée ;

Qu'en effet, la notion de vie privée reçoit une acception très large puisque « cette notion devant au moins être comprise comme le droit pour tout individu de développer et d'entretenir des relations sentimentales, mais également amicales et professionnelles » (C.E.D.H., 16 décembre 1992, arrêt Niemetz c. Allemagne ; C.E.D.H., 27.06.1997, arrêt Halford c. Royaume Uni) ;

Que dans l'affaire Omojudi c. Royaume-Uni, la Cour EDH a rappelé que « l'article 8 de la CEDH protégeait également le droit de nouer et d'entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il pouvait aussi englober des aspects de l'identité sociale d'un individu, de sorte qu'il fallait accepter que l'ensemble des liens sociaux entre les migrants établis dans le pays et la communauté dans laquelle ils vivaient faisaient partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8, indépendamment de l'existence d'une « vie familiale » ;

Que, par ailleurs, l'intégration sociale d'un étranger dans le pays dans lequel il réside de longue date est un facteur qui est pris en considération de manière positive par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'appréciation de l'existence d'une vie privée et familiale sur le territoire de l'Etat en question (C.E.D.H., 9 octobre 2003, arrêt Slivenko c. Lettonie, § 95) ;

Qu'il en va de même pour Votre Conseil qui a jugé, dans un arrêt n° 216 253 du 31 janvier 2019 relatif à une demande de séjour basée sur l'article 9bis que :

« (...) le requérant a notamment fait valoir qu'il séjourne en Belgique depuis 2000 et s'est prévalu de la longueur de son séjour ainsi que de son intégration, attestées par les attaches développées, la production de lettres de soutien d'amis et de connaissances, sa connaissance du français et du néerlandais. La décision de refus de séjour est basée sur le fait que : « [...] une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour (CE arrêt n° 133.195 du 14 juillet 2004). Dès lors ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation ». Le Conseil constate que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que les éléments susmentionnés ne sont pas de nature à permettre une autorisation de séjour ». ;

Que Votre Conseil estime donc que des lettres de soutien d'amis permettent d'établir la véracité de l'intégration d'un étranger en Belgique ;

Qu'il est donc clair, au vu de la durée de son séjour en Belgique et de son excellente intégration à la société belge, que la requérante entretient sur le territoire de la Belgique des relations protégées par le droit au respect de la vie privée et familiale ;

Qu'il ne peut être admis que la partie adverse se contente de lister les documents déposés par la requérante pour appuyer le maintien de son droit de séjour sans en analyser concrètement le contenu et motiver sa décision au regard de ces documents ;

Que pourtant, les témoignages déposés permettaient de donner un éclairage pertinent quant à l'intégration de la requérante et les liens forts avec la Belgique – ce qui aurait dû mener au maintien de son droit de séjour ;

Que la requérante a développé sa vie privée en Belgique alors qu'elle est en séjour légal ;

Que partant, il revenait à la partie défenderesse d'opérer une réelle balance des intérêts en présence, ce qui n'est manifestement pas le cas à la lecture de la décision entreprise ;

Que la Cour Européenne des Droits de l'Homme a jugé dans son arrêt Conka c. Belgique du 5 février 2002 que :

« Les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention (voir, mutatis mutandis, latridis c. Grèce [GC], no 31107/96, § 58, CEDH 1999-II). » ;

Que le Conseil du contentieux des étrangers applique ce principe de manière constante et juge que « Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka 1Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » (cfr. notamment C.C.E., arrêt n° 98 175 du 28 février 2013) ;

Qu'il ne s'agit pas ici d'une première admission de sorte que la décision attaquée constitue bien une ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale de la requérante, ingérence ne pouvant être justifiée que moyennant le respect des conditions prévues au paragraphe 2 de l'article 8 de la CEDH ;

Que ledit paragraphe impose que l'ingérence soit prévue par la loi et qu'elle soit nécessaire, dans une société démocratique, à la poursuite d'un des objectifs listés au paragraphe 2 ;

Que la partie adverse était donc tenue de vérifier que toutes les conditions posées par le paragraphe 2 de l'article 8 étaient bien remplies en l'espèce en menant une analyse approfondie de la situation particulière de la requérante et en procédant à une balance des intérêts en présence ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme considère que « dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. » (CEDH, arrêt 50435/99 du 31 janvier 2006, Affaire Rodrigues da Silva et Hoogkamer c. Pays-Bas, §39);

Que la partie adverse adopte une position tout à fait contradictoire, et viole ses obligations de motivation, au sujet de la vie privée et familiale de la requérante, puisqu'elle prend la décision querellée et déclare en même temps que « Indien betrokkene zich genoodzaakt zou zien het Rijk te verlaten, waartoe deze beslissing haar geenszins verplicht, dan kan ze contact met deze mensen behouden » – elle lui interdit pourtant l'accès au séjour ; que la partie adverse n'explique pas comment cela est possible ;

Que dans tous les cas, justifier qu'il n'est pas fait obstacle à la vie privée et familiale de la requérante par le simple fait qu'il n'existe pas d'ordre de quitter le territoire à son égard, n'est pas suffisant ;

Qu'au regard de ces obligations d'examen approfondi et de mise en balance des intérêts, la motivation développée par la partie adverse dans l'acte attaqué apparaît comme lacunaire et insuffisante dans la mesure où elle n'expose nullement ce qui l'a poussée à faire prévaloir l'intérêt de l'Etat de contrôler ses frontières sur l'intérêt particulier de la requérante à continuer à vivre sa vie en Belgique où elle a développé l'ensemble des aspects de sa vie privée et familiale ;

Qu'il convient par ailleurs de noter que Votre Conseil a déjà estimé que la situation économique d'un étranger autorisé au séjour en Belgique constitue également la preuve d'une intégration sociale (arrêt n° 281 931 du 15 décembre 2022 précité) ;

Qu'il est évident que s'insérer dans le monde du travail et travailler à temps plein en Belgique est une preuve d'intégration ;

Qu'il est également évident que lorsqu'on s'immisce dans le monde du travail, on fait des rencontres, on en apprend sur la société belge et par conséquent on s'intègre socialement et culturellement ;

Que l'article 1/2, §3 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que [...] :

« Le ministre ou son délégué apprécie les efforts d'intégration de l'étranger dans la société en tenant compte en particulier des critères suivants :

- suivre un cours d'intégration prévu par l'autorité compétente de sa résidence principale ;*
- exercer une activité en tant que travailleur salarié, fonctionnaire ou travailleur indépendant ;*
- produire un diplôme, un certificat ou une preuve d'inscription, délivré par un établissement d'enseignement organisé, reconnu ou subventionné ;*

- suivre une formation professionnelle reconnue par une autorité compétente ; - connaître la langue du lieu de l'inscription au registre de la population ou au registre des étrangers ;
- le passé judiciaire ;
- la participation active à la vie associative.

Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une décision de fin de séjour telle que visée à l'alinéa 2, il tient compte de la nature et de la solidité des liens familiaux de l'intéressé, de la durée de son séjour dans le Royaume ainsi que de l'existence d'attaches familiales, culturelles ou sociales avec son pays d'origine. » ;

Qu'il ressort clairement de la loi que le fait de travailler est une preuve d'intégration en Belgique ;

Que le parcours professionnel de la requérante n'a pas été suffisamment pris en considération par la partie adverse alors même qu'il constitue un élément relatif à son intégration ;

Qu'en outre la requérante parle couramment le français et comprend très bien le néerlandais ;

Que l'ensemble de ces éléments témoignent du fait que la requérante s'est parfaitement intégrée dans la société et reflètent un ancrage stable et durable sur le territoire belge ;

Qu'en l'espèce, la partie défenderesse s'est contentée d'analyser le fait que la requérante travaille en Belgique uniquement sous l'angle de son intégration économique, sans tenir compte de cet état de fait dans l'analyse de son intégration sociale en Belgique ;

Que la motivation de la partie adverse dans la décision attaquée est générale et stéréotypée ;

Qu'il ne ressort en effet pas des motifs de la décision attaquée que la partie adverse ait pris soin d'examiner la situation particulière de la requérante lors de la prise de décision ;

Que, partant, la motivation de la partie adverse est lacunaire, insuffisante et inadéquate ;"

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat een einde wordt gemaakt aan het verblijfsrecht van verzoekster, omdat de persoon die zij kwam vervoegen is afgeschreven naar het buitenland. Verweerder heeft daarnaast uitgebreid uiteengezet waarom de door verzoekster aangebrachte inlichtingen hem er niet toe brachten haar tot een verder verblijf in het Rijk toe te laten. Verzoekster stelt onterecht dat verweerder, die haar individuele situatie in aanmerking nam, zich beperkte tot een stereotiepe motivering. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Het gegeven dat verzoekster niet akkoord gaat met bepaalde overwegingen in de bestreden beslissing of meent dat bepaalde argumenten van verweerder niet deugdelijk zijn, laat niet toe te oordelen dat er geen afdoende motivering zou zijn. Door kritiek te leveren op bepaalde motieven in de bestreden beslissing toont verzoekster net aan dat zij kennis heeft van de redenen die verweerder ertoe brachten om deze beslissing te nemen en dat het normdoel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder niet zou hebben uiteengezet waarom haar economische activiteit niet wordt aanvaard als een reden om haar een autonoom recht op verblijf – dus niet gericht op een gezinshereniging – toe te staan. Verweerder heeft immers duidelijk uiteengezet dat hij van oordeel is dat werken een minimumvereiste is om een menswaardig leven te kunnen leiden en hiermee aangegeven dat hij verzoeksters professionele activiteiten op zich niet voldoende acht om de bestreden beslissing niet te nemen. Hij heeft voorts toegelicht dat hij vaststelde dat verzoekster geen leidinggevende functie heeft, waardoor de stopzetting van haar activiteiten in België maar een beperkte impact zal hebben voor het bedrijf waar zij is tewerkgesteld. Hij heeft ook aangegeven dat verzoekster slechts via een interim-contract is tewerkgesteld en dat niet blijkt dat zij een knelpuntberoep zou uitoefenen. Aangezien de

wetgever zelf aangaf dat verweerder zowel de “gezins- en economische situatie” als de “sociale en culturele integratie in het Rijk” van de betrokken vreemdeling bij de besluitvorming dient te betrekken wanneer hij overweegt een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf te nemen is het niet kennelijk onredelijk of incorrect dat verweerder afzonderlijke overwegingen inzake de economische situatie van verzoekster en haar integratie in de maatschappij heeft voorzien. Aangezien nergens uit blijkt dat verzoekster de bedoeling had om met de attesten die uitgaan van haar werkgever haar integratie aan te tonen, kan zij ook niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder de formele motiveringsplicht miskende door niet bijkomend uiteen te zetten waarom de documenten die de duur van haar professionele activiteiten en haar wedde aantonen niet worden beschouwd als bewijzen van integratie. Uit de totaliteit van de motivering van de bestreden beslissing blijkt daarenboven in ieder geval dat verweerder een groter gewicht geeft aan verzoeksters banden met haar thuisland dan aan deze met België. Verzoeksters uiteenzetting dat uit de rechtspraak en de regelgeving blijkt dat een tewerkstelling in bepaalde gevallen een bewijs van integratie kan vormen doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster kan niet voorhouden dat de door verweerder voorziene motivering haar niet toelaat te begrijpen waarom verweerder de duur van haar verblijf in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk niet als een hinderpaal ziet om de bestreden beslissing te nemen.

Daar verweerder heeft opgemerkt dat verzoekster geen gezin of kinderen in België heeft, hij duidelijk heeft uiteengezet dat hij slechts een gering gewicht geeft aan elementen die als onderdelen van haar privéleven kunnen worden beschouwd en heeft gewezen op de banden die zij nog heeft met haar herkomstland, kan zij evenmin voorhouden dat het niet duidelijk is waarom verweerder meent dat de bestreden beslissing verenigbaar is met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM.

De motivering van de bestreden beslissing laat zonder meer toe te begrijpen waarom verweerder verzoeksters privébelangen ondergeschikt achtte aan het algemeen belang, dat is gediend met een strikte toepassing van de verblijfswetgeving.

Er moet ook worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. De toelichting die verzoekster verstrekt aangaande artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is op zich niet dienstig. De wetgever heeft immers niet voorzien dat verweerder, wanneer hij toepassing wenst te maken van de bepalingen van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, de voorwaarden die zijn vastgelegd in artikel 40ter van deze wet, waaraan de burger van de Unie die wordt begeleid of wordt vervoegt dient te voldoen, in aanmerking moet nemen.

Het feit dat verzoekster stelt in haar eigen levensonderhoud te kunnen voorzien en dat zij niet ten laste van de overheid dreigt te vallen geeft geen aanleiding tot de conclusie dat verweerder artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

3.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, die samen met de aangevoerde schending van het voorzichtigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht kan worden onderzocht, stelt verzoekster in de eerste plaats dat haar echtgenoot het grondgebied van het Rijk niet heeft verlaten en er bijgevolg geen toepassing kan worden gemaakt van de in de eerste paragraaf, eerste lid, 2° van dit artikel voorziene mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijf indien de burger van de Unie die werd begeleid of vervoegt is vertrokken uit het Rijk.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de echtgenoot van verzoekster in een bericht dat hij stuurde naar de administratieve diensten van de gemeente Buggenhout zelf verklaarde dat hij zich in Senegal bevond en dat hij bij de erkenning van een kind een adres in Senegal opgaf. Het staat tevens niet ter discussie dat in het Rijksregister staat vermeld dat verzoekers echtgenoot is “afgeschreven naar het buitenland”. Er kan dus niet worden voorgehouden dat niet zou blijken dat J.D.K.K. nog in België zou verblijven. Verweerder wijst er terecht op dat artikel 4 van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen bepaalt dat “de gegevens die het Rijksregister opneemt en bewaart krachtens artikel 3, eerste en tweede lid, gelden tot bewijs van het tegendeel.” Volgens de gegevens van het Rijksregister heeft J.D.K.K. zijn hoofdverblijfplaats niet in België. Verzoeksters betoog dat in een dagvaarding, in het raam van een echtscheidingsprocedure, nog een adres in België wordt vermeld, dat in de echtscheidingsprocedure een persoonlijke verschijning is vereist en dat J.D.K.K. op 30 maart 2023 ook effectief is verschenen ter terechtzitting, leidt niet tot de conclusie dat de inlichtingen die blijken uit het Rijksregister incorrect zijn. Het is niet omdat een Belgisch onderdaan voor een Belgische rechtbank

verschijnt of dat hij in een dagvaarding een adres in België opgeeft dat hij ook effectief in het Rijk verblijf houdt. De veronderstelling van verzoekster dat J.D.K.K. ervoor opteert om, om fiscale redenen, zijn domicilie in Senegal te houden, laat hier niet anders over denken. Door te stellen dat J.D.K.K. werd afgevoerd van de bevolkingsregisters ingevolge zijn eigen verklaringen en dat er nooit een politiecontrole gebeurde, toont zij evenmin aan dat de inlichtingen in het Rijksregister foutief zijn. Het gegeven dat J.D.K.K. niet is ingeschreven in de Belgische bevolkingsregisters is een juridische realiteit waaraan verweerder gevolgen mag koppelen.

Verzoeksters bemerking dat verweerder, gelet op artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, geen toepassing kon maken van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 1° van deze wet om een einde te stellen aan haar verblijf is niet nuttig. Dit artikel werd immers niet toegepast.

In een tweede onderdeel van haar middel vestigt verzoekster er de aandacht op dat verweerder, gelet op artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijf te nemen, verplicht is om rekening te houden met de duur van haar verblijf in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong.

Zij wijst er allereerst op dat zij economisch actief is en dus niet ten laste valt van de Belgische overheid. Zoals reeds gesteld, heeft verweerder evenwel in aanmerking genomen dat verzoekster in België werkt en uiteengezet waarom hij van oordeel is dat dit geen reden is om haar tot een verder verblijf toe te laten.

Verzoeksters uiteenzetting dat zij niet ten laste valt van het Belgisch sociaal zekerheidsstelsel impliceert daarnaast niet dat verweerder geen toepassing kon maken van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet immers niet dat geen einde kan worden gesteld aan het verblijf indien de betrokken vreemdeling in eigen inkomsten kan voorzien waardoor hij niet ten laste zal vallen van het Belgisch sociaal zekerheidsstelsel. De verwijzing door verzoekster naar de bepalingen van artikel 28.1 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) leidt niet tot een ander besluit. Voormelde richtlijn is in voorliggende zaak trouwens niet van toepassing. Verzoekster heeft immers een Belgisch onderdaan in België vervoegd die geen gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer. Artikel 28.1 van de richtlijn 2004/38/EG heeft daarenboven betrekking op de situatie waarbij verweerder een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid neemt en dit is in casu niet het geval.

Door te stellen dat zij, nu zij een arbeidsattest dat dateert van 25 juli 2023 aanbracht, van oordeel is dat verweerder zich vergiste toen hij in oktober 2023 motiveerde dat er geen documenten voorliggen waaruit een recente tewerkstelling blijkt – terwijl verweerder slechts aangaf dat er geen documenten zijn waaruit haar recent inkomen blijkt – en door te duiden dat, volgens haar, uit de aangebrachte documenten kan worden afgeleid dat zij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, toont zij niet aan dat verweerder, die over een discretionaire bevoegdheid beschikt, niet kon oordelen dat een tewerkstelling een minimumvereiste is om een menswaardig leven te kunnen leiden en dat het feit dat verzoekster professioneel actief is niet volstaat om te besluiten dat zij tot een verder verblijf dient te worden toegelaten. In dit verband moet worden benadrukt dat verzoekster niet naar België kwam met het oog op een tewerkstelling, maar om haar echtgenoot te vervoegen. De stukken waarover de Raad beschikt tonen ook aan dat verzoekster in het verleden in Congo ook zonder probleem kon werken. Verzoekster toont met haar beschouwingen evenmin aan dat verweerder verkeerdelijk vaststelde dat zij geen leidinggevende functie heeft, dat het gegeven dat zij haar professionele activiteiten in België niet zal kunnen verderzetten slechts een beperkte impact zal hebben op het bedrijf waar zij actief is, dat zij via een interimbureau is tewerkgesteld en dat zij geen knelpuntberoep uitoefent of op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat haar tewerkstelling geen reden is om haar tot een verblijf toe te laten. Verweerder heeft duidelijk aangegeven dat hij van oordeel is dat de beroepsactiviteiten van verzoekster niet van die aard zijn dat deze op zich kunnen verantwoorden dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijf wordt genomen of dat deze een belemmering zouden vormen om deze beslissing wel te nemen.

Verzoekster stelt voorts onterecht dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met de duur van haar verblijf in het Rijk. Verweerder heeft immers overwogen dat zij *“nog niet zeer lang in België verblijft”*. Hij heeft ook vermeld dat verzoekster, aangezien zij het merendeel van haar leven in Congo leefde en ook huwde met een man van Congolese origine, nog voeling moet hebben met de Congolese maatschappij. Deze overweging is niet kennelijk onredelijk. Haar betoog dat de duur van haar verblijf op zich een element is waarmee rekening moet worden gehouden, impliceert niet dat verweerder niet zou vermogen de duur van haar verblijf in België als *“nog niet zeer lang”* te beschouwen en daarnaast dit gegeven ook mee te nemen bij de beoordeling van haar banden met haar land van herkomst.

Verzoeksters citaat uit een arrest van de Raad, dat werd uitgesproken in een zaak waarbij de feitelijke omstandigheden niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak, leidt niet tot een ander besluit. Arresten van de Raad hebben bovendien geen precedentenwerking.

In een derde onderdeel van haar middel voert verzoekster in wezen aan dat verweerder de stukken die zij heeft aangebracht om haar sociale en culturele integratie in het Rijk te bewijzen niet correct beoordeelde.

In tegenstelling tot wat verzoekster meent, is het niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat een stuk dat aantoonde dat een vreemdeling een verplicht inburgeringstraject volgde geen echt bewijs van een integratie in de Belgische samenleving vormt. Een dergelijk stuk toont, zoals verweerder heeft aangegeven, enkel aan dat een verplichting werd nagekomen en dat basisvaardigheden werden aangeleerd om te kunnen functioneren in Belgische samenleving. Verweerder heeft door te verduidelijken dat bepaalde vaardigheden, zoals het kennen van de regiotaal – waarbij moet worden vastgesteld dat verzoekster zelf een stuk aanbracht waarin zij erkent dat zij slechts een beperkte kennis van de Nederlandse taal heeft –, de plaatselijke cultuur en gebruiken, vereist zijn om een menswaardig leven te kunnen leiden geenszins aangegeven dat hij erkent dat verzoekster toch zou zijn geïntegreerd. Er is dus geen sprake van enige contradictie in zijn overwegingen.

Verweerder heeft voorts niet geweigerd om de inhoud van de verklaringen van een aantal personen die verzoekster kennen in aanmerking te nemen. Hij heeft gemotiveerd dat hij uit deze stukken kan afleiden dat verzoekster vrienden en kennissen heeft in België, maar dat dit geen beletsel vormt om een beslissing tot beëindiging van het verblijf te nemen. Hij heeft hierbij nader uiteengezet dat de aangetoonde banden ook vanuit het buitenland kunnen worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken. Dit is niet kennelijk onredelijk of incorrect.

Wat betreft het standpunt van verzoekster dat het feit dat zij economisch actief is ook als een element dat haar integratie aantoonde kan worden beschouwd, dient te worden herhaald dat uit de totaliteit van de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder haar banden met haar thuisland belangrijker acht dan deze met België. Verweerder dient ook elk geval individueel te onderzoeken en is niet verplicht om uit het feit dat een vreemdeling werkt automatisch af te leiden dat vaststaat dat deze vreemdeling ook geïntegreerd is.

Gelet op het voorgaande kan ook niet worden besloten dat verweerder enig gegeven dat tot een ander besluit kon leiden over het hoofd heeft gezien of dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, van het voorzichtigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden blijkt niet.

3.2.4. In de mate dat verzoekster verwijst naar de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM moet erop worden gewezen dat verweerder heeft vastgesteld dat verzoekster geen gezinsleven meer onderhoudt met de persoon die zij in België kwam vervoegen en dat de door haar in het Rijk opgebouwde relaties op zich niet in het gedrang komen, daar deze relaties ook vanuit het buitenland eenvoudig kunnen worden onderhouden. Hij heeft er ook op gewezen dat verzoekster het grootste deel van haar leven in Congo verbleef en de taal, de cultuur en de lokale gebruiken in dat land dus kent en op die manier de impact van de bestreden beslissing gerelativeerd. De voornamelijk theoretische beschouwingen van verzoekster laten niet toe vast te stellen dat enig aspect van haar privé- of gezinsleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, werkelijk en op een onevenredige wijze in het gedrang wordt gebracht door de bestreden beslissing. Ook moet de aandacht worden gevestigd op het feit dat artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet hoe dan ook voorziet in de mogelijkheid om binnen een periode van vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie indien de burger van de Unie die zij hebben begeleid of vervoegd vertrekt uit het Rijk. Er is dus een wettelijke basis voor de bestreden beslissing in de Vreemdelingenwet en deze wet is erop gericht de toegang tot en het verblijf in het Rijk van vreemdelingen op een gecontroleerde manier te laten verlopen en op die wijze 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen te garanderen. Verweerder blijft binnen de regels wanneer hij een strikte toepassing maakt van de verblijfswetgeving en het vereist acht geen verder recht op verblijf toe te staan aan verzoekster op grond van de vaststelling dat zij initieel slecht tot een verblijf werd toegelaten om haar Belgische echtgenoot te vervoegen en dit niet langer mogelijk is en dat de impact van de bestreden beslissing op haar privéleven beperkt is (cf. EHRM 26 november 2013, nr. 1785/08, Vasquez/Zwitserland).

Verzoekster gaat verder uit van een incorrecte lezing van de bestreden beslissing waar zij stelt dat verweerder niet enerzijds kan overwegen dat zij contacten met haar vrienden en kennissen kan onderhouden en anderzijds besluiten om haar recht op een verblijf te beëindigen. Verweerder heeft namelijk ook uiteengezet dat het onderhouden van deze relaties geen verblijf in België vereist en de bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekster in de toekomst geen bezoek meer zou kunnen brengen aan vrienden of kennissen in het Rijk.

Er kan niet worden besloten dat de bestreden beslissing niet verenigbaar zou zijn met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftientwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK